

A bylo to tak, že jste si dali pomyslný nůž na krk a každý musel něco napsat?

Horčík: Texty jsou u nás výhradně záležitostí Míry Klímy, ve dvou výjimkách jsou mé a jeden je Vladimíra Cihly Cihelky. Muziku dělám všichni. Možná je škoda, že jsme nepustili více ke slovu bubeníka Jakuba Homolu, o němž víme, že je šikovný, ale nějak jsme se v tom zápalu k tomu nedostali. A on se asi nechtěl cpát, aby něco svého přinesl.

Vznikají skladby klasicky ve zkušebně, kde se scházíte, nebo to děláte jako mladé kapely, tedy že každý něco doma nahraje a vzájemně si to posíláte?

Horčík: Ani jedním způsobem. Dřív jsme se sešli na zkoušce, někdo začal něco hrát, druhý mu to začal kazit, třetí to kazil ještě víc a z toho se nakonec po strašlivých porodech a bojích stala písnička. Výsledek nakonec stál za to, byl pestrý, ale rodil se ve strašných porodních bolestech a celé to bylo strašně psychicky náročné a s obrovským odpadem. Dneska už jsme starší a já, pokud můžu mluvit za sebe, na to nemám nervy. Není na to čas ani nervy.

Ale tak to přece všechno začínalo. Proto vznikaly kapely, aby mohly v té zkušebně hrát, ne?

Horčík: Takhle může tvořit kapela, která má čtyři členy, z nichž dva nic neříkají. Ale nedovedeš si představit, jak to vypadá v momentě, kdy má sedm členů a pět do toho kecá.

Krajčíek: A když už to k něčemu vypadá, tak někdo přijde a úplně to odmávne s tím, že to tam nedá, že se mu to nelíbí.

Horčík: Je to taková nevýhoda té absolutní demokracie. Nechci se rouhat, ale závidím kapelám, kde frontman je i autor a celé to táhne.

To je pak ale spíše doprovodná kapela toho frontmana, ne?

Horčík: No, jo a ne. Vezmi si třeba Vypsanou fiXu, Tři sestry...

Z Vlachovky do punku

Jak to máte se zařazováním nových a starých skladeb?

Krajčíek: Já nikdy moc nové písničky rád neměl, vždycky jsem chtěl hrát ty staré. Pak jsem si na některé zvykl a teď už vlastně některé nové jsou také staré a patří do zlatého fondu. Nicméně tyhle úplně nové mně vlastně skoro všechny sedly od začátku. Něco vypadá jako retro, třeba skladba *Model 76*, což je taková punková záležitost, opravdu jednoduchá, přímá. Když jsme ji hráli poprvé, přišli za námi fanoušci

a říkali, že je bezvadný, že jsme zase vykopali nějakou hodně starou od Nahoru po schodišti dolů bandu. Nikdo ji ale nezná, že kdy tedy je? A my jim vysvětlovali, že stará není, že je úplně nová. Skální fanoušci nevěřili.

Horčík: Mně *Model 76* hudebně přijde taková neopunková, něco jako Green Day. Pro nás je to trošku netradiční.

Krajčíek: Je tam i další punková věc, *Mám sto chutí*, kterou deska začíná. Coby autora do bookletu píšeme toho, kdo přinese hlavní melodii, ale podílíme se na nich všichni. Třeba v písni *Kupředu!* je nejhlavnější to „jééé...“ a to ze mě najednou vytrysklo. Začali jsme hrát sloku, odzpíval jsem ji, ale pak bylo potřeba ještě něco udělat. A já jsem to udělal.

Horčík: Nejdřív jsem se hrozně lekl, ale hned se mi to zalíbilo a jen jsem trnul, co na to řeknou ostatní. Aby třeba nezaznělo: To je strašný, co to tam dělá? A hrozně se mi ulevilo, protože všichni řekli, že to je super a musíme to tam nechat.

Krajčíek: Repertoár vzniká průběžně. Některé písničky už hrajeme delší dobu, jiné se dotvářely v poslední době, další jsou úplně novinky. Před koncem roku jsme hráli v Poličce, byla tam úžasná atmosféra a překvapilo nás, že fanoušci už novinky znají.

Bylo hned na začátku jasné, že album pojmenujete po písničce Kupředu?

Krajčíek: Ne, nebylo. Já chtěl název desky Schodiště – Nahoru a Dolů. Taková věc samozřejmě neprošla. Záleží na úhlu pohledu, schodiště vždycky vede nahoru nebo dolů, jdeme ale po něm stále kupředu.

Horčík: Měl jsem původně záměr, že když se předchozí album, to EP, jmenovalo *Polokruh*, nová regulérní deska by se měla jmenovat Kruh. Ale když se začala rodit, bylo jasné, že se bude jmenovat jinak.

Krajčíek: Ovšem v jednom textu se objeví slova „už bloudíme v kruhu“.

Ty jsi, Vráto, na titulní skladbu sestřihál klip z mnoha masových, hlavně komunistických záležitostí. Jak jsi na to přišel?

Horčík: Napadlo nás při nahrávání písničky, že by byla sranda na ni udělat klip, v němž nebudou žádné záběry s kapelou ani nic natočeného v současnosti, ale jenom sestřihát ty hrůzné záběry. Stálo to spoustu hodin, probíhalo stahování různých filmů a filmečků z YouTube a nekonečné střihání.

NIKDY JSEM MOC NOVÉ PÍSNIČKY RÁD NEMĚL, VŽDYCKY JSEM CHTĚL HRÁT TY STARÉ

Řešil jsi nějak autorská práva?

Horčík: Řekl jsem si, že na to kašlu. Vydáváme punkovou desku *Kupředu!*, tak to udělám takhle punkově. Ale všechny zdroje jsem uvedl a YouTube je veřejný. Nejhorší, co by se mohlo stát, je, že by nám YouTube klip zamázl. A to by nakonec byla ta nejlepší reklama.

Chystáte videoklipy na další písni?

Horčík: Chystáme. Máme rozpracované klipy na *Mám sto chutí* a na *Samotáře*, což je písnička, pro kterou jsem přinesl vlastní text. Část kapely se na to tvářila, jako že to je děsné, dětinské, taková říkanka. A naopak Doktor přišel s tím, že se v něm našel, že to je přesně jeho text a že ho bude zpívat přesně tak, jak je. To mi udělalo hroznou radost. Je to taková alkoholická zpověď.

Martine, ty jediný jsi v kapele od začátku?

Krajčíek: Jo, jsem úplně nejstarší člen. A to jak věkem, tak služebně.

Horčík: No a řekni, kde jsi začínal...

Krajčíek: Na Vlachovce. Velký muzikant jsem nikdy nebyl, ale vždycky jsem chtěl hrát. Na akustickou kytaru jsem podle not uměl, takže mě vzali do kapely Keramických závodů, kde jsem se naučil na basu. Hráli jsme taneční repertoár osmdesátých let, nějakou diskošku,

já jsem prosadil rokenrol, dokonce ho i zpíval. Samozřejmě byly dechovky, protože skupina hrála na oslavách Mezinárodního dne žen a podobných merendách. Bubnoval Láďa Hasaš, jenž se později proslavil v tanečnické kapele Brutus.

Byla ti tahle zkušenost potom k něčemu?

Krajčíek: Marek Brodský byl na vojně v Armádním uměleckém souboru, to mě inspirovalo. Říkal jsem si, že do něj udělám přijímačky a na vojně nepůjdu k normálnímu útvaru. Proto jsem rok chodil do uměleckého pěveckého souboru, zpíval první bas, dokonce i Rybovu *Českou mši vánoční*. Na zpěv mě přesto nevzali. Byla však ještě možnost hrát na basovou kytaru, hledali hráče jazzového souboru. Jazz jsem samozřejmě nikdy nehrál, ale poslouchal. Při konkurzu jsem se ocitl v užším výběru, ze třiceti účastníků jsem byl třetí. Kdyby mě vzali, zjistili by, že umím zahrát pouze tu jednu skladbu.

Takže jsi nakonec skončil v tanku nebo u parašutistů?

Krajčíek: Ne, byl jsem absolvent, vysokoškolák a sloužil jsem rok v Tachově zařazený jako písař. Hrál jsem tam společně s Karlem Holasem z dnešního Čechomor.

Zvesela do krize

Jak Schodiště vidíš od začátku do současnosti? Která éra byla nejlepší?

Krajčíek: Nejlepší érou byl závěr totality, konec osmdesátých let. Začátky kapely byla spíše legrárka, nemysleli jsme to úplně vážně. Z dnešního pohledu naprosto nechápu, proč bolševik zrovna proti takovému nevinné hudbě, jakou jsme provozovali my, zasahoval. Náš první koncert se uskutečnil v kulturním středisku na Opatově v Praze.

To bylo důležité místo. Dramaturga tam dělal nebožtík, hudební novinář Vojtěch Lindaur.

Krajčíek: Jasně, uspořádal tam koncert zpěvačky Nico, což byla za komunistů naprostá bomba. Byli jsme tam všichni. Vojta pak vymyslel, že budeme hrát v restauraci Za Větrem v Krčském lese. Tenkrát to byl hrozný pajzl, dnes je z něj luxusní restaurace. Byli jsme čtyři muzikanti a dvě zpěvačky, k tomu umělecké sdružení Vrata předvádělo své tanečky a scénky, probíhala i výstava avantgardních obrazů Vojtěcha Lindaura. V polovině vystoupení na nás naskákala zásahovka, koncert policajti zarazili, všechny legitimovali a zavřeli do sálu hospody, kde začaly výslechy. Vedli je uniformovaný příslušník VB a jistý soudruh v pruhovaném tričku, montérkách a lampasáckých polobotkách, který byl na koncertu od začátku a začal být naprosto průhledný.

Během přípravy se dost přioopil. Prohlížel si jména v občankách, postupně je vyvolával a uniformovaný si nás zapisoval. Najednou zavolal: Soběslav. Nikdo nepřišel, tak vyvolával další jména, až mu tam nakonec zbyla zase jen ta poslední občanka. Tak znovu zavolal: Soběslav. Ozval se starší pán, tchán naší zpěvačky, a říkal: Dobrý den, prosím vás, já se jmenuji Vališ, v Soběslavi jsem se narodil. A on na to: Človče, proč jste to neřekl hned, vždyť už vás volám asi popátý. Bylo to jak ze Švejka.

No spíš z filmu Občanský průkaz.

Krajčíek: Ale ono to k smíchu moc nebylo, protože my jsme tam seděli v lavicích, bylo nás tam třeba dvacet a on říkal: Tak abychom si to tady dobře ujasnili, vy nejste hudební skupina. A my říkáme: Ano, jsme hudební skupina a tohle je divadelní skupina. A on na to: Vy nejste ani hudební, ani divadelní skupina, vy jste protistátní skupina.

Takže to bylo ono veselé období.

Krajčíek: Ano, jenže po krátké době přišla krize. Už jedna zpěvačka je pro kapelu zádrhel, tady byly tři, takže odešly. Nějakým způsobem se obměnila sestava, místo původního basáka, jímž byl mimochodem Martin Schneider, který teď hraje s Mikolášem Chadimou, přišel Vráta, ještě předtím saxofonista Vladimír Cihla Cihelka, jenž je druhým služebně nejstarším. Skončil původní harmonikář Milan Hrubý, kterému jsme říkali Němej, a našli jsme si Míru Klímu. A od té doby jsme my čtyři původní složení, Marek nás opustil v roce 2005.

Nedávno jsem něco hledal v mých starých člancích, kde jsem

psal o skupině Divokej Bill a vychvaloval jsem ji, že vyrážejí na turné s daleko slavnějšími kapelami Nahoru po schodišti dolů band a Znouzectnost. Ta skupina je teď úplně někde jinde než vy i plzeňská parta. Čím to?

Horčík: Jsou kapely, které mají slávu postavenou na marketingu a uměle vyhoněnou, ale to není případ Divokýho Billa. Ten to má těžce, těžce vydřené a vyježděné. Když nám je agentura Ameba z Českého Brodu dohodila, jezdili s námi jako předkapela asi rok a opravdu jen za cesták a pivo.

Krajčíek: Je jiné, když jsou v kapele mladí kluci, kteří nemusí vydělávat a živit rodinu. To oni v té době byli.

Horčík: Byli mladí, svěží, nadržení, začínající, plní energie a elánu, měli čas na všechno. My jsme byli v tom roce 2000 naopak v neúspěšnějším období Nahoru po schodišti dolů bandu, vydali jsme desku *Svinská pržola*, na níž jsou naše nejzásadnější staré hity. Byli jsme na vrcholu, vystupovali jsme v nejlepších časech na festivalu Rock for People a měli desetitisícový kotel. A Billové nás načapali na našem tehdejší momentálním vrcholu a cestě dolů a oni byli naopak na svém začátku. Vlastně krátce poté jsme se začínali rozcházet s Markem, šlo to celé dolů a u nich strmě nahoru.

Závěrem ještě jedna osobní zkušenost. Kdysi jsem uspořádal takový miniskáčkový festival, na němž hrály skupiny Sto zvířat, Sek jsi bombónky a vy. Cítíte se jako skáčková kapela?

Horčík: Určitě se necítíme jako skáčková kapela, přestože k tomu máme hodně blízko a od půlky osmdesátých let jsme se jím inspirovali a poslouchali ho, hlavně Madness. Měli jsme ho všichni rádi, na tom jsme se shodli, ale jak se přidávaly další nástroje, tak to ska z toho zmizelo. Zpětně dneska je slyšet z pár písniček, naposledy asi z *Kaktusu* na *Roztokách*. Nám to totiž přišlo strašně laciné, protože v devadesátých letech se vyrojily a dodneška se rojí kapely, které to skáčko mají v názvu i v muzice, ale je to laciná šablona. A nám přišlo takové pitomé to dělat, když to jiní hrají líp. Podvědomě až programově jsme se tomu bránili, přestože jsme ho hráli a vycházeli z něj. ■

Práskni do bot

autor: Owen McCafferty režie: Jan Hřebejk

www.divadlonajezerce.cz